TWEEDE JAARGANG
N° 17

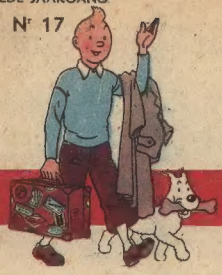

16 BLADZIJDEN

KUIFJE

IEDEREN DONDERDAG

4,00 FR.

In Nederland : 25 cts.

Wat voor 'n trofee heeft Maleaijs daar veroverd ?... (zie bl. 12)

KUIFJE aan het woord

HALLO jongens !

In Engeland heeft het tijdens de laatste weken nogal aardig geregend hé !

We kunnen er hier ook van meespreken : we hebben meer dan één beemd zien onder water lopen. Maar dat was nog maar kinderspel. In Engeland is 't wat anders geweest ! Daar werden hele dorpen en steden in Venetiaanse gemeenten herschapen. Er wordt verteld, dat de burgers van zo'n verdronken stad, zich spijts den zondvloed iederen avond per bootje naar hun traditioneel clublokaal begaven... Denken jullie niet vrienden, dat er in die weigering om zich door de omstandigheden niet te laten overrompelen, iets kranigs ligt ?

En zou het niet aan die deugd te danken zijn, dat Engeland de lange reeks beproevingen welke het tijdens den laatsten wereldoorlog getroffen heeft, te boven gekomen is ?

Jullie zullen me misschien wel vragen, wat ik zo bewonderenswaardig vind, in die hardnekkigheid, waarmee die Engelsen aan hun gewoonten getrouw wilden blijven, door zich iederen avond per bootje naar hun clublokaal te begeven.

Op 't eerste zicht is het misschien wel niet zo gemakkelijk uit te maken.

Maar vergeet echter niet, dat de meeste deugden tot in de kleinste détails van het dagelijks leven, weer te vinden zijn !

De man die niet wilde buigen voor de natuurelementen, dat was waarschijnlijk een oud gediende van de passieve luchtafweer, die in de donkere uren van Engeland dag en nacht de wacht opgetrokken heeft.

In de beide omstandigheden : watersnood en oorlogswee, hebben die Engelsen zich op dezelfde manier gedragen : Zij hebben zich niet gewonnen gegeven aan het noodlot, maar er een harden strijd tegen aangebonden, en getriomfeerd.

Die deugd van hardnekkigheid zou ik bij al mijn vrienden willen aantreffen.

Met een flinken handdruk van

Kuifje

WIE WIL SCHRIJVER WORDEN ?

(Foto Gevaert.)

★

Vele mijner jonge lezers dromen er van om schrijver te worden : joernalist, dichter...

Ik ben er van overtuigd, dat er onder jullie wel kerels zijn met aanleg.

Aan die vrienden wil ik een goeden raad geven :

Begint een dagboek ! Schrijft iederen avond minstens één bladzijde over je indrukken, of over de gebeurtenissen van den dag. Dat is de beste manier om je stijl te vormen en persoonlijk te leren denken !

★

ONZE BRIEVENBUS

FRANS VAN LOO, Houtvenne. — Het heeft me genoegen gedaan te vernemen, dat je ons blad puik vindt. Je zult den brief reeds ontvangen hebben, waarin ik je aangewezen heb hoe je lid kunt worden van de Kuifjesclub. Met hartelijke groeten !

LEO VERBEIREN, Antwerpen. — Selma Lagerlöf, de schrijfster van het mooie boek « Niels Hölgerson's wonderbare reis » is geen Noorse, maar een Zweedse schrijfster. Die twee landen verwarren wij nogal dikwijls ! Selma Lagerlöf werd in 1858 geboren.

EDM. MEES, Niel. — Je kanteken ontvangen ? Je draagt het ongetwijfeld reeds alle dagen ? Met mijn hartelijke groeten.

WAAR NEDERLANDS GESPROKEN WORDT, IS KUIFJE BEKEND !

MARK PAULAIN, Kortrijk. — Ik verwacht je inschrijving Mark ! Vergeet er je foto en je lidgeld niet aan toe te voegen ! Heb je er nog niet aan gedacht, om samen met je vrienden een club op te richten ? Laat me eens weten of 't niet mogelijk is. Met hartelijke groeten.

MIEL VAN DE VENNE, Maldegem. — Ik heb het nodige laten doen om « KUIFJE » regelmatig te laten opsenden naar je oom in *Belgisch Kongo*. Hij zal er echt blij om zijn ! Ik ben er van overtuigd, dat hij je daarom als beloning bij zijn terugkeer een heel stel Kongolese pijlen en schilden, en misschien wel een leewenvel zal meebrengen ! Met een flinken handdruk.

FONS JANSSENS, Gent. — Lord Baden-Powell of Gilwell, de stichter van de internationale padvindersbeweging, die tijdens den oorlog in Zuid-Afrika overleed, werd in 1857 geboren. Sta je man, sta je wet !

AMEDEE SMET, Uitkerke. — Heb je nu eindelijk het album met mijn avonturen in Schotland ontvangen ? Excuseer ons om de spijtige vergissing.

SPOTVOGEL, Antwerpen. — De eerste vijf nummers ontvangen ? Het album « Kuifje in Kongo » is nog niet verschenen. Nog wat geduld !

KUIFJE

KUIFJE : Administratie en redactie : Lombardstraat, 55, Brussel.

IN NEDERLAND : Van Oldenbarneveldtstraat, 116-a, Rotterdam.

UITGEVER-DIRECTEUR : R. Leblanc, Picardstraat, 79, Brussel.

★

ABONNEMENTEN :

Wil je « KUIFJE » regelmatig ontvangen ? Wel stort dan 47 frs. voor drie maand, of 90 frs. voor zes maand of 175 frs. voor één jaar op postrekening n° 190.916 van « Les Editions du Lombard », Lombardstraat, 55, Brussel. —

In NEDERLAND stort men 3 fl. voor drie maand, of 5.75 fl. voor zes maand of 11 fl. voor één jaar op postrekening N°. 500.600 t.n.v. Incasso-Bank N. V. Bijbank Beemraadsingel. Rotterdam.

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOË

Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

DE boemerang was oorspronkelijk het geliefkoosd wapen van primitieve volkstammen en indien je de encyclopedieën even raadpleegt, zul je vernemen, dat men reeds in het oude Egypte en in Indië de kunst verstond, om met een boemerang een tegenstander in twee om te « werpen ».

Men onderscheidt twee soorten boemerangs : 1) De zeer zware boemerangs, die niet kunnen terugkomen naar hun werper, en vooral als wapen gebruikt worden; 2) De veel lichtere boemerangs, die gebruikt werden in de sportoefeningen en om vogels te doden. Dit laatste soort boemerang kan heel gemakkelijk zelf gemaakt worden, is niet moeilijk om werpen en doordat hij terugkeert naar den werper, geeft hij aanleiding tot interessante oefeningen. Tracht nu eens zelf zo'n boemerang te maken !

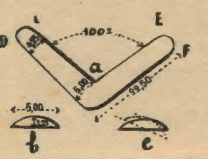

Een boemerang snij je best uit quintuplex-hout naar de aanduidingen van nevenstaande schets « a ». « b » is een doorsnee-schets, terwijl schets « c » doet uitkomen, dat één van de armen 3° à 4° uit het plan van den anderen arm ligt. Dit is zeer belangrijk voor het goed werpen. Deze wrong bekom je door de boemerang te bewerken met een beitel. Deze boemerang is ook in den handel. Uit een essentak in brede V-vorm, die je in de lengte doorzaagt, kun je twee boemerangs maken. Deze hebben dan een kant bol en een kant plat, en worden verder met schaaf en vijl afgewerkt.

Een ander model, nl. de kruisboemerang, kan je nog gemakkelijker maken. De nevenstaande schets kan volstaan als uitleg. Hij kan in verschillende grootten uitgewerkt worden. Hoofdzaak is hier het evenwicht tussen beide vleugels.

N. B. — De aangeduide afmetingen zijn in cm. bedoeld.

Cfr. « Op 't Spoor van den Woudloper », door Ph. Tossijn. Uitgeverij « De Pijl ». — Brussel.

DE GEHEIMZINNIGE...
de avonturen van Jo Jetje

KNUTSEL je mee?

VEEL lezers, en in 't bijzonder een valschermspringer, vragen me hoe het mij als knaap mogelijk geweest is luchtstoten te maken bij middel van een vlieger (speelgoed). Ik wou deze interessante kroniek nog een weinig verschuiven, doch op jullie aandringen schrijf ik ze nu reeds.

Eerst en vooral moeten jullie voor een goede, ja zeer goede vlieger zorgen, geen soort ruit, met een staart, die er dol op is zijn parten uit te halen, maar een vlieger die zo kalm is als een monnik.

Gelijk welk type van fototoestel kan daarvoor gebruikt worden, doch de goedkope « box » is hiertoe best geschikt, eerst en vooral om zijn geometrische vorm en dan om zijn zijdelings knop of commando. In mijn jeugd gebruikte ik een kleine 4 × 4 cm.

Om dit in de hoogte te houden, had ik een klein zakje uit lijnwaad samengeknutseld, voorzien van een opening voor het objectief, en een ander voor den kleinen hefboom. De bodem van dit zakje, had een speciale vorm, zoals jullie op de hierbijgaande schets kunnen zien, en dit om het wentelen van het toestel tegen te gaan, en om het eveneens horizontaal te houden, niettegenstaande de schuine ligging van mijn vlieger, met twee kleine, vastgenaaide touwtjes kon ik mijn toestel aan het touw van mijn vlieger binden.

Om gevaarlijke bewegingen voor het fototoestel te vermijden, bracht ik eerst mijn vlieger op dreef, tot waar de winden regelmatig werden en dit zocht ik natuurlijk vooraleer te beginnen. Deze hoogte was op ongeveer 300 m. gelegen. Het touw was van een reeks knopen voorzien, op twintig centimeter van elkaar verwijderd, om het fototoestel de-

gelijker te kunnen vastbinden. Zo bond ik mijn toestel vast en bereidde zorgvuldig zijn knop of commando voor.

Dan liet ik het touw van mijn vlieger opnieuw stijgen, tot mijn fototoestel de gewenschte hoogte, ongeveer 150 meter, bereikt had. Dit verplichtte mij dus ongeveer 500 meter degelijk touw te bezitten. Eens de foto genomen, wond ik mijn touw opnieuw op, en ging over tot het laboratoriumwerk.

Hoe ik de foto zelf maakte, vertel ik je in een volgend artikel.

Lode SMETS, Veurne. — De electrische motor van een tram werkt zoals andere dergelijke motoren. Hij bekomt van de ene zijde de stroom door den bovendraad bij middel van de trolley, van de andere zijde, door de sporen langs de wielen.

Frans VERBESSELT, Poperinge. — Wanneer ik van « donkere kamer » spreek, dan handel ik natuurlijk over het donkere deel van het fototoestel; voor de plaats waar men de fotowerken verricht spreek ik bij voorkeur over het donker laboratorium.

Edgard DE LEEUW, Hasselt. — De film is uit een doorzichtig celluloid vervaardigd, terwijl het papier ondoorzichtig is. Beiden zijn met zilverzoutjes overdekt, die een gevoelige laag vormen.

Piet HAALDERS, Delft. — De schets van het fototoestel werd bij die kroniek gepubliceerd.

T. Zonnebloem

ALHOEWEL winnaar der eerste wielerkampioenschappen « 1947 » in België, oogstte de achtbare heer Sercu minder lauweren in Italië.

Als mededinger in de klassieke rit « Milaan-San Remo », veroverde hij slechts de negende plaats, op tamelijk verre afstand achter Gino Bartali, en zeven andere Transalpijnse kampioenen.

In het voordeel van onze afgevaardigde moeten wij verklaren dat er een werkelijk akelig weder over Italië heerste, tijdens de koers werden de mededingers letterlijk door geweldige sneeuwstormen overvallen, zelfs langs de Riviera rilde men van koude.

De dappere Sercu kon dus niet zeggen zoals Demuysere (winnaar van Milaan-San Remo in 1934)... tenzij het ware als Julius Cesar : « Ik ben gekomen, heb gezien en overwonnen ». Hij verklaarde slechts : « Ik keer terug naar België, de temperatuur is er milder en de hemel helderder ».

In 1947 is alles immers veranderd. Het sneeuwt in Lombardije en Piemont terwijl de zon lacht in Limburg en Brabant, Parijs-Nice, de Zonnekoers wordt Nice-Parijs. Daarna vernietigt men deze rit ten gunste van de Ronde van Vlaanderen, omdat de zon er warmer is.

De admiraal Byrd ontdekte in de Zuidpoolcirkel een ganse streek waar het water niet bevroren is terwijl de thermometer te Verona en Montana, vijf graden onder nul wijst.

Weldra zullen de inwoners van Genua en Marseille hun verlofdagen in Steenokkerzeel of in Jandrain-Jandreneuille komen doorbrengen en zullen de Zuid-Amerikanen naar de Zuidpool vertrekken. Wie kan dat nog begrijpen ?

★

Zijn wij dan werkelijk in het jaar 1947 ? 'k Ben er niet meer van overtuigd. En werkelijk, ik lees zoeven in de krant dat de tennis-kampioen van Frankrijk, « heren » kategorie, gewonnen werd door een zekere Borotra. Het is ook een zekere Cochet die de internationale zegetak van Cairo wegkaapte. Uit dit alles leid ik af dat wij in het jaar 1925 leven.

★

Ik heb mijn agenda geraadpleegd. Wij leven toch in het jaar 1947. In dit geval moeten de heren Borotra en Cochet de ouderdom van 50 jaar benaderen. Dat zijn wel knappe kerels, niet? Maar onder ons gezegd en gezwegen, die twee heren miabruiken hun kracht, want omstreeks 1920 schreeuwden beide : « Plaats voor de jongeren » en in het jaar 1947 brulden zij : « Plaats voor de ouderen ! »

En de hoogedele Gustaaf V van Zweden is te Nice aangekomen om tennistraining te herbeginnen.

Ik heb er genoeg van. Men houdt werkelijk de jonge generatie voor den aap.

HOOFDSTUK I

IK was pas zestien jaar oud, toen ik thuis wegliep om matroos te worden. Niet dat ik ongelukkig was thuis; ik liet integendeel genegen ouders achter, die zeer verduldig waren; mijn broers en zusters hielden van mij, en treurden nog lang na mijn vertrek.

Vanaf mijn prilste jeugd echter, lokte mij de zee; minder uit zin van matroos te worden, dan wel om te reizen op de zeeën, wier pracht ik wilde aanschouwen. Dit hevig verlangen moest mij zeker ingeboren zijn, want mijn ouders zouden nooit mijn dromen-naar-zee gesteund hebben; zij wendden al het mogelijke aan om me die gedachte uit het hoofd te praten : heel andere plannen hadden ze met mij. Maar raadgevingen van mijn vader en smekingen van mijn moeder : het liet mij alles totaal koud; meer zelfs — en ik beken het tot mijn eigen beschaming — het had juist het tegenovergestelde uitwerksel : meer dan ooit brandde in mij het verlangen om, met welke middelen dan ook, mijn doel te bereiken. Zo gaat het met koppige mensen, en koppigheid, nu, was precies mijn hoofdgebrek. Alle mensen steken al licht de hand uit naar de verboden vrucht: ik deed dus maar als de meeste mensen. Wat er ook van zij, wat vader al inbracht, hoe moeder ook alles deed om me van de zee weg te houden, ik droomde en dacht slechts aan de zee.. Niemand had ooit zoveel redenen om spijt te hebben over zijn ongehoorzaamheid als ik : al heel vlug had ik berouw, en bedacht ik met bitterheid het verdriet dat ik mijn familie had aangedaan.

Hoe dit verlangen-naar-zee in mij ontkiemde, kan ik me niet herinneren; reeds in mijn verste geheugenis vind ik het weer. Ik ben geboren aan de zee; toen ik nog heel jong was, ging ik aan het raam zitten kijken naar de ranke zeilboten, en den horizon. Hoe zou ik die machtige en sierlijke vaartuigen niet bewonderd hebben ? Hoe zou ik niet gewenscht hebben aan boord te zijn van die drijvende gebouwen, daar ver op het blauwe doorschijnende water ?

Later vielen boeken over de scheepvaart in mijn handen; zij verhaalden mij over het verre landen, over vreemde vogelen, over eigenaardige mensen, over vreemdsoortige planten, palmbomen, vijgebomen met brede bladeren, gigantische baobas, over ontelbare wonderen; en dit alles verscherpte mijn begeerte om den Oceaan over te steken. Daarbij kwam nog wel wat anders : mijn oom was een oud-kapitein van de handelsvloot : deze verzamelde ons rond zich en vertelde zijn reizen : hoe wij gretig toeluisterden, hoef ik u niet te verdietsen. O, de vele avonden alzo doorgebracht bij den haard, onder de spanning van die verhalen. Want duizende vertellingen had hij ons op te dissen : zeeavonturen, landavonturen, orkanen, schipbreuken, lange vaarten met schepen zonder dek, ontmoetingen met zeeschuimers, gevechten tegen Indianen, tegen walvissen groter dan een huis, bloedige strijd tegen haaien, beren, krokodillen en tijgers. Al die avonturen had mijn oom beleefd, zo zei hij toch, maar daar stoorden zijn van bewondering gapende toehoorders zich niet aan.

Is het dan wonder dat, na zulke verhalen, het ouderhuis me te klein scheen, het dagelijks leven saai, en dat ik op zekeren dag het niet meer houden kon, en heenging om op zee te gaan leven.

Ik was toen zestien jaar oud, zoals ik reeds zei. Het verwondert mij dat ik zo lang wachtte; maar het was mijn schuld niet : sinds ik spreken kon, had ik vader en moeder gesmeekt mij te laten gaan; ze hadden gemakkelijk een plaats voor mij kunnen vinden als kajuitsjongen aan boord van een of ander groot schip, dat op Indië voer. Ook als aspirant in de Koninklijke marine, waar ze goeden vrienden hadden; geen van beide echter wou me aanhoren.

In de overtuiging dat ze er nooit zouden mee instemmen, besloot ik te vluchten, en scheep te gaan op het eerste beste schip, waar men mij wou opnemen.

Van mijn veertiende jaar af, had ik mijn diensten aangeboden op de schepen in de naburige haven; maar ik was te jong; niemand wou me aannemen. Enige van de kapiteins, tot wie ik me wendde, kenden het verzet van mijn ouders.

Precies daarom wilde ik met hen gaan: hun plichtsbesef garandeerde mij een goede behandeling. Daar ze echter voet bij stek hielden, moest ik wel elders mijn nood klagen, en uiteindelijk kwam het tot een akkoord met een veel minder nauwgezet man, die me opnam als kajuitsjongen. Hoewel hij heel goed wist dat ik het ouderlijk huis ontvluchtte, toch hielp hij me in de uitvoering van mijn plan : hij deelde me dag en uur van zijn vertrek uit de haven mee.

Netjes op tijd was ik aan boord, en vóórdat men een onderzoek kon instellen, zelfs vóórdat men mijn verdwijning had kunnen merken, had het schip de zeilen gehesen, en was ik buiten het bereik van elke achtervolging.

De zee had me steeds aangelokt...

HOOFDSTUK II

Geen twaalf uren, of precieser, geen twaalf minuten verliepen er aan boord, vóórdat ik totaal genezen was van mijn zeekoorts; ik hadde er mijn beste tanden voor gegeven om weer vaste grond onder de voeten te voelen. Ik was dadelijk, maar dan ook dadelijk, zó zeeziek, en voelde me zó beroerd, dat ik me den dood nabij waande.

De zeeziekte is een zeer onaangenaam iets, zelfs voor eersteklasse reizigers die in een goede kabien zitten, en heel fijntjes verzorgd worden. Wat moest het dan niet betekenen voor mij, arme, eenzame jongen, ruw behandeld door de kapitein, geslagen door de kwartiermeester, uitgelachen door de bemanning, en God weet, welke bemanning ! Ware het schip opengespleten, ik hadde zelfs niet getracht aan den dood te ontkomen.

48 uren later hield het braken op: het vergaat die kwalen evenals de anderen: hoe erger het is, des te vlugger houdt het op; twee dagen na mijn inscheping, kwam ik op, en doorliep ik het schip.

De kapitein was een knorrige vent, en boosaardig bovendien, de kwartiermeester was ongehoord brutaal, en de overige bemanning bestond uit schurken. Nooit heb ik, buiten een paar man die daar, ik weet niet hoe, tussen verzeild waren geraakt, zo'n bende boeven bij elkaar gezien; nochtans ik ben menigmaal op vreemde snuiters gevallen bij andere omstandigheden.

Maar, wanneer de kapitein een glaasje op had, dan werd hij wreed, ook overigens als hij woedend was. En het gebeurde niet gauw, dat hij niet óf dronken óf razend was. Wee wie hem dan voor de voeten liep, wee mij dan vooral ! Want, hij ontlastte gewoonlijk zijn woede op de zwakken en de weerlozen.

Het kon ook niet anders of ik moest in den beginne een of andere stommiteit uithalen, en ik kreeg weldra de kans om een staaltje te zien te krijgen van zijn wreedheid; wreedheid die hij bleef botvieren tegen mijn persoontje. Onvermurwbaar in zijn wrok, kon niets of niemand hem bedaren, eens dat zijn woede tegen iemand was losgebarsten.

Een korte ineengedrongen gestalte, regelmatige trekken, ronde en dikke wangen, uitpuilende ogen, en een licht omgebogen neus : zo een van die figuren als men ze gebruikt om een bepaald type van goedhartige mensen weer te geven op plaatjes, naar men zegt brave, goede mensen, gul en openhartig, maar die zó bedrieglijk zijn. De ervaring leerde mij achter dat masker van joviale dubbelzinnigheid de meest cynische harteloosheid te ontdekken, samen met een wreedaardig karakter : aan zo'n man had ik mijn lot toevertrouwd.

De kwartiermeester was een tweede kapitein in zake karakter. Het enige verschil tussen beide bestond erin dat deze nooit dronk. Ze waren er des te beter vrienden om. Nuchter als de baas dronken was, verdroeg de kwartiermeester verduldig alle beledigingen die de kapitein hem dan naar het hoofd slingerde, en geen de minste twist maakte hun overeenkomst minder sterk.

Als een kruipende hond voor den schipper, wiens botten hij, naar het zeggen der matrozen, aflikte, bood hij nog op bij de brutaliteit van de baas; als deze huilde : « Sla », dan schreeuwde hij : « Sla dood ».

Als derde officier hadden wij een zeer onbeduidend man, het vermelden niet waard, die overigens niet meeteide onder de bemanning die zich door hem niet veel gezeggen liet.

Verder nog een schrijnwerker, een eerste drinkebroer, met een door den rhum opgezwollen rode neus, die ook deel uitmaakte van het gezelschap van den kapitein; eindelijk dan een aartslelijke neger, die het dubbel ambt uitoefende van kok en fourrier, een weerzinwekkend personnage, wiens uiterlijk en inborst duivels genoeg waren om een plaatsje te verdienen in de hellekeukens. Ziezo, dat was dan het stel officieren van de afschuwelijke bemanning, waarvan ik nu deel uitmaakte; ik was dus van mijn lieve tehuis weggelopen en van mijn vrienden, om overgeleverd te zijn aan zulke mensen ! Of ik mijn dwaasheid berouwde ! Wat verwenste ik mijn arme oom, die oude zeerat, die mij het hoofd op hol had gebracht met zijn fantastische verhalen ! Had ik er maar niet naar geluisterd, had ik mijn dwaze dromen maar niet ingevolgd ! Mocht ik hem nooit gekend hebben ! Ik ware dan nog bij vader.

Wat kon mij die wroeging nog baten ? Ze kwam te laat; ik moest er nu maar doorheen bijten : ik had het immers zelf zo gewild. Wat een lange tijd nog om te lijden ! Wat lange lijdensdagen nog, of liever jaren; want ik herinnerde mij dat die akelige kapitein mij een contract had laten ondertekenen, dat ik niet eens gelezen had, door hetwelk ik mij, zoals hij me later zei, had verbonden vijf jaar aan boord te blijven als kajuitsjongen; vijf jaar slavernij, vijf jaar in handen van die onmens die me naar goeddunken kon afstraffen, afranselen, in de boeien klinken zelfs, als het in zijn kop opkwam.

En onmogelijk aan dit verschrikkelijk vooruitzicht te ontkomen ! Bekoord door mijn-dromen-naar-zee, had ik alles aanvaard, en mijn handtekening stond daar, zwart op wit, om ervoor te getuigen; ik was onherroepelijk gebonden : de kapitein had het me wel verteld, en de kwartiermeester had het bevestigd. Trachtte ik te ontvluchten, ik was deserteur, en onvermijdelijk werd ik dan teruggeleid om er de straf uit te zitten, die men daar mee oploopt; ik kon zelfs niet schulden in een vreemde haven, want ik zou er alras herkend worden. Eén uitkomst bleef er maar over : in zee springen of mij ophangen aan een mast. Ik overdacht ernstig en herhaaldelijk die eventualiteit; de godsdienstige overtuiging uit de kinderjaren, die in mijn beproevingen weer opkwam, weerhield er mij van.

Een weinig scrupuleus mens engageerde me als scheepsjongen.

Met den besten wil van de wereld kan ik u al de baldadigheden en onwaardige behandelingen niet opsommen, waarmee ze mij overlaadden; mijn bestaan was een aaneenschakeling van miseries; tot de slaap toe werd me ontzegd, en God weet nochtans hoe of ik hem nodig had ! Ik bezat brits noch hangmat; toen ik aan boord kwam had ik niets anders bij mij, dan de kleren die ik droeg. Geld noch bagage, zelfs niet de uitrusting van een vluchteling : een pakje in een neusdoek samengeknoopt, bengelend aan een stok. Geen slaapgelegenheid, want al de alkoven waren bezet, de meeste zelfs door twee man; de matrozen wilden geen gezel, en die harteloze mensen waren zo hardvochtig dat ze zelfs niet dulden dat ik me neerlei op hun kisten, die daar langsheen hun kooi stonden en die alle plaats innamen; ook op den vloer mocht ik niet neervleien; deze was overigens meestal nat van het schoonmaken, of erger nog van het menigvuldige spuwen. Op dek was er wel een hoekje waar men mij niet storen zou, maar ik kon er niet blijven tengevolge van de hevige koude. Als deken, mijn lichte kleren bijna altijd met water doortrokken; slapeloos lag ik daar te huiveren, tot ik noodgedwongen mij ging uitstrekken op een van de kisten op het voorschip, vanwaar ik door den eigenaar brutaal werd verjaagd en op den vloer gesmeten : en dan mocht ik nog van geluk spreken als ik niet naar dek werd weergezonden.

Daarbij komt nog het feit dat ik voortdurend werkte, zowel bij dag als bij nacht, en dat alle vuile karweitjes mij te beurt vielen. Ik was niet alleen de slaaf van de officieren : elk lid van de bemanning eigende zich het recht toe mij bevelen te geven, tot de afschuwelijke Sneeuwbal, de neger, toe, die me vanuit zijn kombuis zijn orders verwaand toesnauwde, trots een blanke onder zijn commando te hebben. Ik poetste de laarzen van den kapitein en den kwartiermeester, spoelde de flessen van den kok, bediende alle matrozen; het droevig lot dat alle kajuitsjongens beschoren is, vooral wanneer ze zich zelf engageerden, zoals ik. Of ik voldoende gestraft was om mijn ongehoorzaamheid, en of ik voor goed genezen was van mijn verlangen-naar-zee !!

HOOFDSTUK III

Lang droeg ik verduldig mijn lot. Wat zouden mijn klachten gebaat hebben ? Bij wien overigens zou ik mijn nood klagen ?

(Wordt voortgezet.)

Tekeningen van P. Cuvelier.

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEEKENINGEN VAN HERGÉ

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

JAN BERENVEL

DAAR was eens een jongenske en dat ging met zijn moeder in het bos wandelen en ze kwamen een groten beer tegen. De moeder bleef stijf staan van de schrik, maar de kleine dacht dat de beer met hem kwam spelen. En hij speelde ermee en trok wat krolhaar uit zijn pels en de beer deed hem niets. De moeder en de kleine kwamen ongedeerd en gelukkig terug thuis en de moeder naaide het stuksken berenpels in Janneken zijn hemd. Nu werd dat Janneke, naarmate hij groter werd, zodanig sterk dat het bijna niet om te geloven was. De jongens uit zijn school noemden hem Jan Berenvel en hij bleef zo heten. Als nu de tijd kwam dat hij zijn brood moest gaan verdienen, zei hij tegen zijn moeder :

— Moeder, ik trek de wijde wereld in.

En hij pakte een helen dikken stok en ging op weg. En hij kwam twee bedelaars tegen, een Grote en een Kleine, die vroegen of ze met Jan mochten meegaan.

— Ja, zei Jan en ze gingen met hun gedrieën al verder en verder.

Ze kwamen in een groot bos en in 't midden van dat groot bos stond er een kasteel.

Ze aten hun knapzak leeg en gingen slapen. 's Morgens zei Jan Berenvel tegen den Groten :

— Blijf gij op het huis passen, wij zullen ander eten gaan zoeken in het bos.

Ze gingen weg en de Grote ging naar den put om water op te halen. Maar in plaats van water zat er in zijn emmer een aardig manneken met een groten voorhamer en het sloeg hem ondersteboven. 's Avonds als de anderen terugkwamen zei hij :

— Mannen, nu heb ik geen soep kunnen maken, want ik ben met mijnen kop tegen de deur gebotst.

's Anderendaags bleef de Kleine thuis voor de soep. Hij ging ook naar den put om water te halen en weer zat er in zijn emmer dat aardig manneken met zijn voorhamer. En hij gaf den Kleinen zoveel slagen dat hij er voor dood bleef bij liggen.

— Daarom is de Grote gisteren met zijn kop tegen een deur gelopen, dacht hij, maar als de anderen thuis kwamen, zei hij :

— Mannen, nu heb ik geen soep kunnen maken, want ik ben over een steen gestruikeld en met mijn gezicht tegen den grond gevallen.

's Anderendaags bleef Jan Berenvel thuis en de twee bedelaars gingen in het bos en vertelden malkander hun avonturen en waren blij dat Jan er nu mee geschoren zat. Als Jan ging water putten, zat het aardig manneken er weer in. Het gaf Jan een klop van zijn hamer, maar de sterke Jan haalde rappekens zijn stok, rammelde het manneken eens goed af en vroeg :

— Wat doet gij in mijn emmer ?

— Wel, zei het manneken, er mag niemand in het kasteel wonen en er mag niemand uit dezen put drinken, want al dat water is voor den draak die beneden zit en de drie gevangen prinsessen bewaakt. In zijn maag zit er een vuur dat langs zijn zeven koppen uitvlamt en al het water van dezen put is niet genoeg om zijn dorst te lessen.

— Wat, riep Jan Berenvel. Zitten daar drie prinsessen gevangen ? Die zal ik eens gauw gaan verlossen.

Hij riep de twee bedelaars, die verschoten als ze dat allemaal hoorden en zei :

— Pakt die lange koord in uw handen. Onderaan hangt er een mand. Als ik een prinses gered heb zet ik ze in de mand en zo kunt gij haar dan naar boven halen.

Jan Berenvel daalde dan in den put af. De draak, die den toegang naar de drie arme prinsessen versperde, spuwde zeven keeren vuur en sprong op Jan Berenvel om hem levend te verslinden. Maar Jan pakte zijn stok en sloeg den drak zijn zeven koppen af. De drie prinsessen waren heel blij en bedankten hun redder. De oudste gaf hem een zijden zakdoekje, de tweede een gouden ring en de jongste en schoonste prinses gaf een lok van haar lang haar. De twee bedelaars trokken achtereenvolgens de drie prinsessen naar boven. Maar als Jan Berenvel zelf in de mand ging zitten, lieten de bedelaars de koord in den put vallen en daar zat Jan met zijn gebakken peren. Ondertussen gingen de twee valschaards naar den koning. Ze bedreigden de arme prinsessen met den dood als ze de waarheid zouden spreken en ze zeiden tegen den koning :

— Wij hebben den draak met de zeven koppen verslagen en de drie koningsdochters gered.

De koning was zodanig gelukkig dat hij beloofde dat ieder een van zijn dochters tot vrouw mocht nemen. Maar de bedelaars wilden alle twee de jongste prinses hebben en ze begonnen ruzie te maken zonder eind.

Maar Jan geraakte toch uit den put. Hij ging recht naar het koninklijk paleis, liet er het zijden zakdoekske, den gouden ring en het stuksken haar zien. De koning begreep toen dadelijk dat Jan de echte redder van zijn dochters was en hij liet de twee valse bedelaars uit het land jagen. En de jongste prinses trouwde gaarne met Jan Berenvel en ze leefden lang en gelukkig en nog altijd draagt Jan den Berenpels in zijn hemd genaaid.

Volksverhaal naverteld door
LIA TIMMERMANS

Postzegel hoekje

DE SCHONE LEGENDE VAN TIJL UILENSPIEGEL

VANDAAG wil ik jullie even spreken over een onzer mooiste nationale legenden, zoniet de mooiste : « De Vroiljke Geschiedenis van de Heldhaftige avonturen van Tijl Uilenspiegel en Lamme Goedzak in Vlaanderen en elders ».

Jullie kennen ongetwijfeld het prachtige boek van Charles De Coster over den groten Vlaamsen held.

Tijdens de regering van Filips II van Spanje, werd er in de Meimaand te Damme in Vlaanderen, een kind geboren : Tijl, later omwille van zijn vrolijkheid bijgenaamd Uilenspiegel.

Claes, de vader van Tijl, stierf op den brandstapel. Zijn zoon zwoer den heiligen eed zijn vader te zullen wreken. Hij werd in die taak bijgestaan door zijn verloofde Nele, en zijn olijken kameraad, Lamme Goedzak.

Het hele boek van Charles De Coster krioelt van avonturen, die de ene al piezanter zijn dan de andere. Op zekeren dag, heeft Tijl laten aankondigen, dat hij ging vliegen ! Toen er een halve stad opeen gedrumd stond voor het huis, vanwaar hij zou opstijgen, deelde Tijl met een charmant glimlachske aan zijn publiek mede, dat hij zijn vleugels vergeten was...

Uilenspiegel deed lammen gaan en doven horen ! Hij gaf zich uit voor een schilder, en antwoordde aan de mensen, die op zijn doeken kleur noch lijn konden bespeuren, dat zij geen kunstzin bezaten... Hij wist aan een college van hoogeleerde professoren dergelijke vragen te stellen, dat zij hem het doodeenvoudige antwoord schuldig bleven. Op een anderen morgen ging hij een ezel leren lezen ! Hij kon het arme beest slechts twee letters bijbrengen : I en A !..

De postzegel die deze legende illustreert, draagt het nummer 656.

FR. DEPIENNE.

WETENSWAARDIGHEDEN

SINDS wanneer worden er aardappels gegeten ? Zouden jullie het kunnen zeggen ? Ik twijfel eraan ! Het waren de Spanjaards, die de eerste aardappelen in de XVI^de eeuw uit Chili, (Zuid-Amerika) gelmporteerd hebben. De aardappelen kwamen echter maar eerst in algemeen gebruik als voedsel, na den groten hongersnood, welke Europa tijdens de XVIII^de eeuw geteisterd heeft.

★

WETEN jullie welke de grootste onafhankelijke landen zijn van onze planeet ? *De Unie der Socialistische Sowjetrepublieken* is veruit het grootste, met zijn 21.159.000 Km². Jullie menen, dat de *Verenigde Staten* de tweede plaats innemen ? Mis ! 't Is *Brazilië*, met zijn 8.522.000 Km² oppervlakte. En dan komt nog eerst *China*, met 8.351.000 Km². De V. S. van Amerika komen slechts op de vierde plaats te staan, want ze zijn *maar* 7.996.918 Km² groot.

★

WETEN jullie, wie de dichter is van het bekende vers :

De wereld is een schouwtooneel,
Elk krijgt zijn rol en speelt zijn deel.

Vondel was er de vader van !

★

WETEN jullie, dat de millioenenstad *New-York* door de Nederlanders gesticht werd in 1612 en eerst *Nieuw-Amsterdam* heette ?

★

WETEN jullie, welke de eerste krant was ? Wanneer ze verscheen, en wie ze gedrukt heeft ? 't Was de Antwerpenaar *Abraham Verhoeven*, die in 1605 zijn « Nieuwe Tydinghen » uitgaf.

ONZE GROTE PRIJSKAMP

VERVOLG EN SLOT VAN DE LIJST DER WINNAARS

Winnen een kalender « Kuifje » :

CHOPUIS, F., Elsene; R. VAN VYNE, Antwerpen; M. FOURMENTIN, Bergen; J. DE RONNE, Gent; G. ANTOINE, Gent; J. JADOUL, Châtelet; B. COOL, St. Pieters Woluwe; Chr. VAN DIJCKE; Eeckloo; B. DERMINE, Charleroi; C. BROHEE, Boussu bij Bergen; J. LE JEUNE, Luik; J. MORETUS, Wilrijk; P. MALIEN, Landelies; R. COTE, La Plante (Namen); J. P. CENTINER, Heusy-Verviers; J. VERMEYLEN, Jette; R. VERSET, Gosselies; P. LELOUP, Elsene; G. MONSIEUR, Schaarbeek; N. OPPITZ, Vorst; P. EYCKMANS, Antwerpen; W. CLAES, Tienen, J. THIRY, Laeken; E. DEKEYSER, Wijgmaal-Herent; J. WALCKIERS, Meerbeke; M. CHANTRY, Doornik, L. VANDER LINDEN, Molenbeek; A. M. AMEELS, Ronse; F. MARCHAL, Charleroi, Fl. HOLOFFE, Anderlecht; J. BERTAU, Koekelberg; A. URBAIN, Mechelen, M. EMMERECHTS, Brussel; A. PORIGNON, Luik; A. DELEUX, Doornik; J. MAURICE, Audergherm; J. P. SAEY, Gentbrugge (bij Gent); J. LAURENT, Etterbeek; G. LAURENT, Montigny-sur-Sambre; M. DIAMANT, Berchem, Antwerpen.

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or"

Koning Zuurpruim had het verre van gemakkelijk om zich van al het roet te ontdoen. Hij was vreselijk humeurig.

Hij ontbood zijn generalen staf want hij wilde het Luilekkerland aanvallen en het leger van koning Bonbon vernietigen.

De landsknechttrommels riepen alle inwoners van de Zwarte Stad te wapen. In volle wapenrusting komen de Bromberen toegesneld.

Enkele uren later overschrijdt het leger van koning Zuurpruim de bergketen die het Luilekkerland in het Noorden begrenst. 't Is oorlog !

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

Mijn artikel over de watervastheid van de schepen deed jullie veel uitleg vragen, en deze nieuwsgierigheid wil ik hier zo goed mogelijk voldoen.

Jullie weten natuurlijk bij ondervinding, hoe sterk de zijdelingse kracht van den wind op een zeilboot kan werken. Dit verplichtte de scheepsbouwers zich op een grote watervastheid te voorzien. De vissersboten of de transportboten met platten bodem van de Noordzee, zoals de boelers, de hoogaars, smacks, enz... en al de gebruikte types op de Hollandse kanalen, hebben gewoonlijk een grote vormstabiliteit en hun zeilwerk is over 't algemeen weinig belangrijk. Ze buigen zeer weinig onder een zijdelingsen wind en lopen dus geen gevaar om te slaan.

Er bestaan ook veel klein sportvaartuigen met platten of bijna platten bodem : kano's, kayaks, yales, charpies, enz.; de breedsten onder hen hebben natuurlijk de grootste vastheid. Zo is hun vormstabiliteit goed of slecht, doch is het geen wonder jonge, onervaren sportliefhebbers een bad te zien nemen met hun gekanteld vaartuig. Het zeilwerk van deze kleine vaartuigen is over het algemeen geweldig groot voor hun gewicht, en de wind mag ze niet te veel doen overhellen, of ze verliezen hun evenwicht. Daarom ook kan de schoot van het groot zeil (d.i. het touwwerk dat het spel van het groot zeil en zijn bodem beperkt) nooit aan het vaartuig bevestigd worden, zonder gevaar van ongeluk. De piloot van een dergelijk vaartuig moet integendeel de schoot steeds in de hand houden; zodra hij een gevaarlijke buiging gewaar wordt laat hij de schoot los, de wind doet het zeil draaien en het vaartuig komt dan opnieuw recht.

Een boot die een stevige gewichtsstabiliteit heeft, en goed geballast is door een zware kiel, kan zich veel beter buigen onder een rukwind, en gemakkelijker rechtkomen zodra de wind weer gaat liggen. Dit is het geval voor wedren-zeilers en velen onder hen kunnen zonder gevaar varen met een zijde van de brug onder water.

Jullie zullen zeggen, dat dit een grote zekerheid biedt; natuurlijk, maar, deze vaartuigen sluiten alle confort uit. We zijn zeer gevoelig aan het slingeren. Daarbij zijn ze zeer eng gebouwd en is hun inrichting weinig aangenaam.

Om te eindigen, wil ik er jullie nog op attent maken dat, wanneer jullie een verkleind model bouwen willen, jullie best een type kiezen, dat een dergelijke gewichtsstabiliteit bezit, opdat het bootje zich opnieuw zou kunnen oprichten, zelfs wanneer het bijna gans door den wind neergestreken werd. Jammer genoeg zal het geen piloot bezitten, die de schoot zal kunnen loslaten !

Een verkleind model, met vormstabiliteit, zal, wanneer het door den wind omgekanteld wordt, deerniswekkend op zijn zijde blijven liggen ! Kiest dus goed, vrienden !

★

Jeanine DEKERS. — Brussel. — Ik sprak reeds in lange bewoordingen over het drijfvermogen van schepen. Je moest ze nog maar eens doorlezen en dan zal je wel begrijpen hoe en waarom ze nog een grote vracht kunnen dragen.

De electrische onderzeese kabels rusten op den bodem van de zee; de schepen zullen er dus niet in vast lopen.

Begrijpelijker wijze is het gemakkelijker water in een onderzeeër te laten lopen, dan het er uit te drijven. Doch het water van den ballast wordt door sterke machines naar buiten gestuwd.

André DE LANGHE, Antwerpen. — Wend je tot de Administratie van de Marine, Wetstraat, Brussel.

Jack GAETIER, Waterloo. — Ik geef je hier in 't kort de gevraagde uitleg : Kortstondige timmerwerken zijn deze, die in sommige gevallen voorlopig gebouwd worden, en dit b.v. tot het uitvoeren van bepaalde werken. De inwendige schrijnwerkerijen zijn deze, die onder de bruggen gelegen zijn. Een « chouque » is een stuk hard hout, met ijzer geringd, en dat dient om de kop van een mast tegen den voet van den mast te houden, die onmiddellijk hoger is. De klampen zijn stukken hout of metaal, die dienen om het touwwerk te bevestigen. De kaken van touwschijven zijn de uitwendige zijden. De « réas » van touwschijven zijn de groefwielen, die het binnenwerk van de touwschijven uitmaken. De wrijvingsplaten zijn de beschermplaten, die op bepaalde plaatsen aangebracht worden, waar wrijving oorzaak zou kunnen worden van zware schade aan het schip.

G. DELTOUR, Brussel. — Je brief is weinig duidelijk. Formuleer klaardere vragen, en ik zal ze beantwoorden.

Jean DENHEUX, Nijvel. — De grote fluïditeit van het water doet de uitwerkingen van de aantrekkingskracht van de hemellichamen op een plaats van den oceaan op verscheidene plaatsen, die zeer ver van elkaar gelegen zijn, gevoelen. De getijen, ebbe en vloed, zijn door zeer veel faktoren beïnvloed, en verschillen dan ook veel van de ene kust tot de andere.

J. TIM, Brussel. — Men breekt het ijs in de havens, met schepen die daartoe speciaal uitgerust zijn en ijsbrekers genoemd worden. Het deel van een ijsberg, dat onder water zit is ongeveer negen maal zo groot als het zichtbare deel.

Jan ICKX, Gent. — In de ketels van stoomschepen gebruikt men zoet water; want anders zouden ze zeer snel vol zout liggen, (daar het zout niet verdampt), en de ganse inwendige oppervlakte en buizerijen bedekken.

J.-Fr. GILMONT, Tervuren. — Het is hetzelfde schip.

Indien...

Je niet goed studeert, beloof dan aan je ouders je beter te zullen inspannen, indien ze je 'n abonnement op KUIFJE bezorgen !

Kleine Geschiedenis van de Zeevaart

De « NAPOLEON ». — Het was een snelvarend schip met zeilen, en een stoomdrijfkracht van 900 P.K. De boot werd gebouwd in de jaren 1848 tot 1850 door ingenieur Dupuy.

JOHN de COW-BOY

door LE RALLIC

JOHN VANGT ZIJN KALF IN VIJF SECONDEN TIJD. IWING BLIJFT PAL STAAN. JOHN SPRINGT VAN Z'N PAARD EN WERPT ZICH OP Z'N BUIT.

HET BEEST SPARTELT HEVIG, MAAR JOHN GRIJPT EEN POOT EN WERPT HET OMVER.

HIJ BINDT DE DRIE POTEN, EN SPRINGT ZEGEVIEREND RECHT. DE STRIJD HEEFT MAAR TWINTIG SECONDEN GEDUURD : HET BESTE RESULTAAT !

EN EINDELIJK KOMT DE LAATSTE PROEF : DE BULL-DOGGING. VERGEZELD VAN EEN HELPER MOET MEN ER IN SLAGEN IN DEN NEK VAN EEN GALOPPERENDEN STIER TE SPRINGEN, EN HEM OP DEN GROND TE KRIJGEN. 'T IS JOHN'S BEURT.

HIJ SPRINGT VAN ZIJN PAARD EN VAT DEN STIER BIJ DE HORENS

HIJ LAAT ZICH MEESLEUREN EN DOET EEN UITERSTE KRACHTINSPANNING OM HET BEEST ZIJN KOP TE DOEN BUIGEN.

'T IS HEM GELUKT ! DE EINDZEGE !.. SLECHTS VIJFTIEN SECONDEN !... JOHN WORDT OVERWINNAAR UITGEROEPEN.

TEDDY BILL

de grenswachter

ZAL JULLIE VANAF VOLGENDE WEEK ZIJN BOEIENDE AVONTUREN VERTELLEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN LE RALLIC

Boudewijn IX

graaf van Vlaanderen
Keizer van Constantinopel

DAT het leven van dezen graaf van Vlaanderen door de legende ingepalmd geworden is, schijnt ons heel natuurlijk en onvermijdelijk, wanneer we den levensloop nagaan van dezen edelman, die al de kwaliteiten en gebreken van de schitterende ridderschap van zijn tijd in zich droeg.

Toen Boudewijn in 1171 te Valenciennes geboren werd, gaven zijn ouders bevel aan de bevolking, om grote vreugdevuren aan te leggen.

Het feest ontaardde echter in een grote brandramp, die de helft van de stad verwoestte. Het volk zag er daadelijk 'n kwaad voorteken in, en gelooft dat deze gebeurtenis wrededaardigen dood van het pasgeboren kind voorspelde. En bij uitzondering heeft het volkse bijgeloof zich toen niet vergist.

Zoals alle jonge edellieden, werd Boudewijn zeer vroeg ingewijd in de wapenkunde. Op dertienjarigen ouderdom ontving hij reeds den ridderslag. In tegenstelling met de ruwe krijgsheren, had onze jonge graaf 'n grote belangstelling voor het leven van den geest. Hij verkeerde gaarne in het gezelschap van de minnezangers. En hij zende geen grotere vreugde dan met een stille bewondering naar hun epische liederen te luisteren.

Bij den dood van zijn vader, erfde hij in 1195, den dubbelen titel van graaf van Vlaanderen en Henegouwen.

★

Op het einde van de XII[e] eeuw werd er in West-Europa over een vierden Kruistocht gesproken. 'n Groot geldelijk verhinderde echter de realisatie van dit plan, totdat Paus Innocentius III 'n inslaand voorbeeld stelde, door al zijn tafelzilver, zijn goud en zijn edelgesteenten te verkoopen, en de opbrengst als inzet aan den krijgsschat te schenken. Den 28e in de Slachtmaand, van het jaar Onzen Heeren 1198, werd het bevel voor den opmars van den nieuwen kruistocht gegeven. Men verkoos den zeeweg boven den landweg door Europa, omdat de vorige expeditiën langs de heirbanen slecht uitgevallen waren. Op Pinksteren van het jaar 1202 stelde Boudewijn IX zich te Valenciennes aan het hoofd van zijn troepen, en deed het leger oprukken naar Venetië, van waar men zou inscheepen om het Heilig Land te bereiken.

★

Waarom is het leger der kruisvaarders, dat zich rechtstreeks naar Palestina moest begeven, van zijn weg afgeweken en naar Konstantinopel getrokken ? Men is het er nog altijd niet over eens. We weten echter, dat het Byzantijnse keizerrijk, in die dagen een moeilijke periode doormaakte. Een usurpator had er den troon bestegen, na de ogen van zijn voorganger uitgestoken te hebben. Na een zes jarenlange gevangenschap was de jonge Alexis, de zoon van wettelijken vorst er in gelukt, om het leger der kruisvaarders te vervoegen. Hij slaagde er in, de leiders van het kruisleger te overtuigen van de noodzakelijkheid om de orde te komen herstellen in de stad aan den oever van den Bosphorus.

In de Hooimaand van het jaar 1203 viel Konstantinopel onder de mokerslagen van het kruisleger. De oude blinde keizer, bekwam zijn troon terug en de graaf van Vlaanderen werd militair goeverneur benoemd van de Byzantijnse wereldstad.

De vrede was slechts van korten duur, want het jaar daarop werd er een samenzwering op touw gezet, en het regime omvergeworpen. De nieuwe heerser kon met de kruisvaarders niet over de baan, en trachtte zelfs hun vloot in brand te steken. De kruisvaarders reageerden daarop zeer scherp : zij kwamen de stad belegeren en namen ze in na een bestorming van drie dagen.

Toen steide zich het probleem van de troonopvolging. Er moest een nieuwen keizer gekozen worden. Er werden vijf kandidaten voorgesteld : de doge van Venetië, de markies van Montferrat, en de graven van Blois, van St. Pol en van Vlaanderen. Omwille van zijn krijgsdeugden werd de graaf van Vlaanderen gekozen. Onder de uitbundige toejuichingen van de Griekse bevolking, werd Boudewijn, den 16e van de Bloemmaand 1204 in de Aya-Sophia gekroond. Nadat hij door den patriarch tot keizer gezalfd was, en hem de kroon op het hoofd was gezet, ging de nieuwe basileus in een schitterend ornaat op den gouden keizerstroon plaats nemen. En, naar de toenmalige gewoonte, gaf men hem bij het einde van de plechtigheid 'n vaas met mensenbeenderen en stof, om hem aan de kortstondigheid van het leven te herinneren...

★

Weldra zou Boudewijn IX deze verwittiging moeten herdenken : de koning der Bulgaren had een bendgenootschap gesloten met de opstandige Grieken, en trok met zijn leger door de Vallei van Thracië. Om hem der weg te versperren rukte de keizer op naar Andrinopel. Er werd een vreselijken veldslag geleverd. In zijn onstuimigheid chargeerde Boudewijn de Bulgaarse ruiterij zó geweldig, dat hij doordrong tot de kern van de vijandelijke scharen en het kontakt verloor met zijn eigen troepen. Boudewijn werd gevangen genomen ! Dit is het laatste feit dat men met historische zekerheid over hem kent.

De held van den vierden kruistocht werd zeer spoedig 'n legendarische figuur. Verschillende wonderbare verhalen deden over hem de ronde. Zo werd er onder meer verteld, dat hij erin slaagde, uit zijn gevangenschap te ontsnappen, en dat hij lange jaren door Klein-Azië rondzwierf, alvorens zich meester te maken van een ver afgelegen ontzaglijk Oosters rijk.

Volgens een andere legende, zouden verschillende Westerse vorsten die zich om het lot van Boudewijn bekommerden, naar Bulgarije getrokken zijn, om er van den koning te vernemen wat er met den graaf van Vlaanderen gebeurd was. Zij werden luisterrijk ontvangen en op een overdadig feestmaal onthaald, waar ze wijn dronken uit een beker, waarvan de kelk op een menschenschedel geleek. Na den afloop van het festijn, deelde de cynische Bulgaarse koning aan zijn gasten mede, dat zij uit een beker gedronken hadden, die met den schedel van den keizer van Konstantinopel gemaakt was !

De meeste menschen van zijn tijd konden maar moeilijk geloof hechten aan het tragische einde van den fieren Vlaamsen graaf. Zij dachten dat hij zich uit het openbaar leven had teruggetrokken om zijn dagen in de stilte van een Klooster te eindigen.

In het jaar 1225 ontdekte men in het bos van Doornik 'n eremijt, die wonderwel op Boudewijn geleek. Men dacht werkelijk den graaf voor zich te hebben. En de kluizenaar werd geestdriftig onthaald te Rijsel, Kortrijk, Gent en Brugge, als graaf van Vlaanderen en keizer van Konstantinopel. De koning van Engeland zond hem zelfs 'n hartelijken brief met gelukwensen.

De vergissing werd ontdekt ter gelegenheid van een ontmoeting, die de koning van Frankrijk, Lodewijk VIII te Peronnes had voorgesteld. De kluizenaar die zich behaaglijk had geschikt in zijn nieuw leventje, begaf zich naar het onderhoud in een weelderigen draagstoel, vergezeld van vele ridders. Ondervraagd door den koning, geraakte hij de kluts kwijt, en sloeg tot algemene verbazing, hals over kop op de vlucht. Kort daarop werd hij gevat en opgehangen aan de hallen van Rijsel, op bevel van gravin Johanna, de dochter van Boudewijn. Maar daarmede was de geheimzinnige verdwijning van Boudewijn IX, graaf van Vlaanderen en Henegouwen en keizer van Konstantinopel nog niet opgehelderd. Zijn dood bleef een mysterie en zal het waarschijnlijk ten eeuwigen dage blijven...

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS)

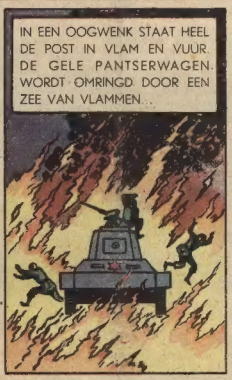

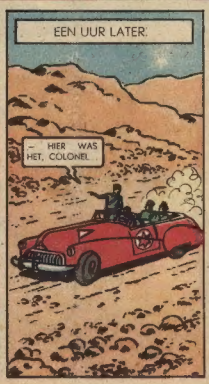

(Wordt voortgezet.)